

Sophie Niensens prædiken 1. søndag efter trinitatis

Taler

Sophie Nielsen
Præst

Dato

2. juni 2024

Sted

Vejleå Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 12, vers 13-21

Kærlighed til penge er roden til alt ondt. De, der vil være rige, ødelægger livet for sig selv og for andre. Hvis I har set TV-2s dokumentarserie om den sorte svane – noget af det meste urovækkende tv jeg har set længe – så ved I præcis hvad der menes med de ord. Bibelens ord virker meget aktuelle i dag.

Men ikke kun på grund af dét jeg ser i fjernsynet. Også på grund af det jeg ser alle mulige andre steder. Vi lever i en rig del af verden. De allerfleste af os har mad nok og tøj nok og ting nok. Men det er som om vi som samfund ikke kan få nok. Vi buldrer videre i samlet flok – det er ikke nemt at stå af.

Og så... midt i det hele – kommer døden, og døden har det med at sætte alting i perspektiv. Hvis ikke før, så når døden tårner sig op foran én, bliver det tid til at tænke over om man gjorde det rigtige i sit liv. Blev man selv lykkelig af sine valg? Og gjorde man noget godt for andre?

Det her med de andre – det er centralt i kristendommen. Hvis vi nu skulle bede Jesus, som fortæller historien om den rige bonde, om gode råd til at leve livet, så er jeg sikker på at Han ville sige noget til os, som ligner det, Han sagde til folk, dengang Han gik rundt i Galilæa, Judæa og omegn: Tilgiv hinanden. Giv jeres ting til de fattige. Lev for andre. Spis sammen! Den slags ting, tror jeg Jesus ville sige.

Det handler om næstekærlighed – om at se ud over sig selv. Den rige bonde siger jeg og jeg og mig og mig. Hvor er de andre mennesker? Dem, der kunne få glæde af alt hans gods og guld?

Her vil jeg citere den sydafrikanske, nu salige, ærkebiskop Desmond Tutu, der taler om Ubuntu. En afrikansk måde at se verden på, hvor mennesker hører sammen. Tutu siger:

*"En person er en person gennem andre personer." Vi har brug for andre mennesker, for at vi selv kan lære at være mennesker, for ingen af os kommer til verden fuldt udviklede. Vi ville ikke vide, hvordan man taler, eller kunne gå, tænke, spise som mennesker, medmindre vi lærte, hvordan man gør disse ting fra andre mennesker. Et menneske uafhængigt af andre er en selvmodsigelse. Ubuntu er essensen af at være menneske. Ubuntu siger at min menneskelighed bundet uløseligt sammen med din. [...] Jeg har brug for andre mennesker for at være menneske. Det fuldstændigt uafhængige menneske er et undermenneske. Jeg kan kun være mig, hvis du fuldt ud er dig. Jeg er, fordi vi er, for vi er skabt til sammenhold, til familie. Vi er skabt til komplementaritet. Vi er skabt til et netværk af relationer, af gensidig afhængighed med vores medmennesker, med resten af skabelsen.
[...] At være menneske er at være afhængig.*

Begrebet Ubuntu minder os om at vi ikke bliver hele mennesker, uden de andre. En person kan være nok så rig, og have alle muligheder i livet. Men mangler dette menneske Ubuntu, så er det et stakkels menneske.

Livets mening er ikke at ophobe rigdom, men at blive rige sammen – rige på de ting, der er allervigtigst. Og de ting kan ikke googles, købes eller samles i bunke.

Begrebet Ubuntu kan forklare hvorfor den rige bonde i virkeligheden var et meget fattigt menneske. Men det kan også hjælpe os med at se på vores liv og vores kirke.

Vi er en rig kirke. Vi har mange penge, mange ansatte, flotte bygninger, masser at give af. [...] Vi er også en kirke i forandring. Befolkningssammensætningen i Danmark – og især sådan et sted som Ishøj – har ændret sig og ændrer sig stadig med stor hastighed. Hvor vi i mange år har kunnet fokusere på os selv og vores egne interne problemer og interesser som kirke, så er vi nu tvunget til at tænke ud af boksen – ud af kirken – ud til alle dem, som ikke naturligt hører hjemme i vores kirke, men som vi også er her for at være kirke for.

Ubuntu kan lære os at vi ikke må have nok i os selv. Hvis bare det går godt her i

huset, med skønsang, gudstjenester og fællesspisning – så er det ikke godt nok. For vi er ikke en hel kirke kun med os selv, uden de andre. Vi kan ikke være kirke uafhængigt af de andre. For at citere Tutu: *Vi er skabt til komplementaritet. Vi er skabt til et netværk af relationer, af gensidig afhængighed med vores medmennesker, med resten af skabelsen.*

Hvem skal have glæde af den rigdom vi har i vores kirke? Det er et spørgsmål vi skal blive ved med at stille os selv. Vi bliver fattige, i mere end én forstand, hvis vi slår os til ro og spiser, drikker og er glade.

Men vi bliver rige af at give. Vi bliver hele mennesker af at leve i et fællesskab, der rækker længere ud end vores eget. Og vi er ikke alene om den livsopgave. For begrebet Ubuntu kan også bruges til at beskrive vores Gud, som vi kender gennem Jesus Kristus.

Vores Gud er treenig. Gud er selv fællesskab og sammenhold og relation.

Og vores Gud er en Gud, der aldrig har nok i sig selv – i sin egen rigdom, eller er tilfreds med at sidde i magt og væld og være glad eller vred eller noget andet. Vi har en Gud, der altid rækker ud over sig selv. Som ikke vil være Gud uden mennesker og derfor selv blev menneske – og derefter sendte sin Hellige Ånd til os.

Det har aldrig været nok for vores Gud at være rig. Det har altid handlet om at gøre os rige.

Derfor tror jeg vi alle har en bankkonto hos Gud. En konto fuld af nåde, nærvær og kærlighed. Det er en konto, som aldrig kan tømmes, og som vi kan trække på hele livet igennem. Vi trækker på den hver gang vi beder en bøn, hver gang vi modtager nadveren, men også når vi har øje for vores medmennesker, når vi gør hinanden rige.

Og når denne konto aldrig kan tømmes, så har vi også nok til at dele ud af. Dele glæden over Guds kærlighed og nåde. Dele evangeliet og række ud, så fællesskabet her i kirken bliver sandt og virkeligt og kommer til at række ud over hele Ishøj.

Vores rige Gud deler ud til os og kalder os til at dele ud til andre. Når det lykkes, så oplever vi hvad ægte rigdom er.

Lovprisning

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand, treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

1. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/sophie-nielsens-praediken-1-sondag-efter-trinitatis-vejleaa-kirke>